

Sygn. akt **III C 44/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Niderla

Protokolant: Barbara Leszczyńska

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. z siedzibą w L.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S.

o zapłatę 90.000 zł

I. oddala powództwo

II. zasądza od (...) Spółki z o.o. z siedzibą w L. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. 3900 zł (trzy tysiące dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu

UZASADNIENIE

Powód – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. w pozwie z 10 października 2012 roku wnosił o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 90.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 11 marca 2012 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wnosił o oddalenie powództwa w całości.

Na rozprawie 29 kwietnia 2014 roku powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 69.260 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 11 marca 2011 roku do dnia zapłaty, cofnął powództwo w zakresie kwoty 20.740 zł bez zrzeczenia się roszczenia, na co pozwany wyraził zgodę, wnosząc o oddalenie powództwa w zakresie, w którym nie zostało ono cofnięte.

Sąd okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 maja 2010 roku strony zawarły umowę ubezpieczenia – numer polisy (...). Okres ubezpieczenia rozpoczął bieg od 9 maja 2010 roku do 8 maja 2011 roku. Ubezpieczenie dotyczyło pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...). Przedmiotem i zakresem ubezpieczenia zostało objęte m.in. ubezpieczenie pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (autocasco). Pojazd został przyjęty do ubezpieczenia z dwoma kompletami kluczy. Tyle kluczyków zostało wydanych powodowi w dniu zakupu samochodu. Pojazd był zaopatrzony w autoalarm (...) wraz z dodatkowym odcięciem układu zapłonowego.

Dowód: polisa komunikacyjna nr (...) k. 137 – 140, pismo dealera z tłumaczeniem z języka niemieckiego k. 57 i 58, zeznania świadka M. G. k. 361 – 362.

Integralną częścią umowy ubezpieczenia były ogólne warunki ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (autocasco) należących do klientów indywidualnych oraz małych i średnich przedsiębiorstw, zwane dalej OWU (k. 60 – 67). W § 10 ust. 2 pkt 3 lit. b, c i d OWU, pozwany zastrzegł, że nie odpowiada za szkody powstałe wskutek kradzieży pojazdu lub jego części, jeżeli:

- w chwili dokonania kradzieży pojazd nie był zabezpieczony w sposób przewidziany w jego konstrukcji lub nie były uruchomione wszystkie znajdujące się w pojeździe urządzenia zabezpieczające przed kradzieżą, chyba że został on utracony na skutek rozboju;

- klucze (fabryczne urządzenia służące do otwarcia pojazdu) lub dokumenty pojazdu nie były należycie zabezpieczone poza pojazdem, chyba że został on utracony wskutek rozboju;

- poszkodowany nie przedłożył (...) dokumentów pojazdu, na podstawie których pojazd był dopuszczony do ruchu w dniu szkody oraz wszystkich kluczy (fabrycznych urządzeń) służących do otwarcia pojazdu w liczbie nie mniejszej niż podanej we wniosku ubezpieczeniowym, wraz z kompletem urządzeń uruchamiających urządzenia zabezpieczające przed kradzieżą, chyba że pojazd został utracony wskutek rozboju. W § 38 ust. 2 OWU ustalono, że w czasie trwania umowy ubezpieczający obowiązany jest niezwłocznie zgłaszać (...) wszelkie zmiany okoliczności, o które (...) pytała w formularzu oferty albo przed zawarciem umowy w innych pismach. W § 44 pkt 2 OWU ustalono, że do obowiązków ubezpieczonego należy, w przypadku kradzieży pojazdu – przedłożenie (...) oryginalnych dokumentów, potwierdzających pochodzenie pojazdu i umożliwiających jego identyfikację oraz wszystkie komplety kluczy (fabrycznych urządzeń) służących do otwarcia pojazdu w liczbie nie mniejszej niż podana we wniosku ubezpieczeniowym wraz z kompletem sprawnych urządzeń uruchamiających urządzenia zabezpieczające przed kradzieżą, chyba że pojazd został utracony na skutek rozboju.

Pojazd będący przedmiotem ubezpieczenia stanowił własność powoda. Na podstawie upoważnienia z 4 listopada 2010 roku, samochód użytkował A. G., który nosił się z zamiarem jego kupna.

Dowód: faktura VAT zakupu pojazdu k. 17, odpis pełny z KRS k. 13 – 14 verte, upoważnienie k. 19, zeznania świadka S. G. k. 359 – 360, zeznania świadka D. G. k. 360 – 361, zeznania powoda k. 534 – 535.

W dniu 20 grudnia 2010 roku w Centrum Handlowym (...) przy ul. (...) w W. doszło do kradzieży przedmiotowego pojazdu. Kierujący pojazdem A. G. udał się tego dnia z żoną do centrum handlowego na zakupy. Około godz. 17:45 zaparkował samochód przed sklepem na parkingu monitorowanym. Po wyjściu ze sklepu, ok. godz. 18:30, S. G. stwierdził, że pojazdu nie ma na parkingu. Niezwłocznie powiadomił Komendę Rejonową Policji W. (...) przy ul. (...) w W. o fakcie dokonania kradzieży samochodu. Podczas przesłuchania podał, że włożył kluczyki i pilot do autoalarmu do prawej zewnętrznej kieszeni kurtki i wraz z żoną udał się do sklepu. Wcześniej, wychodząc z samochodu, zauważył młodego człowieka rozmawiającego przez telefon i przyglądającego mu się w czasie parkowania. Nic więcej podejrzanego nie zauważył. W czasie zakupów w centrum handlowym kluczyki i pilot zostały mu skradzione z kieszeni kurtki, a następnie nieustalony sprawca dokonał kradzieży pojazdu znajdującego się na parkingu. S. G. zawsze odruchowo chował kluczyki do kieszeni kurtki.

Dowód: zgłoszenie kradzieży pojazdu k. 23 – 24 verte, zeznania świadka A. G. k. 359 – 360, zeznania świadka D. G. k. 360 – 361, notatka urzędowa k. 1 – 1 verte dołączonych akt dochodzenia, protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka k. 2 – 3 verte dołączonych akt dochodzenia.

W dniu 21 grudnia 2010 roku Komenda Rejonowa Policji wszczęła dochodzenie, sygn. akt WM-II-12355/10, które zostało następnie umorzone 26 stycznia 2011 roku wobec niewykrycia sprawców czynu. W postanowieniu o wszczęciu dochodzenia, zdarzenie polegające na kradzieży pojazdu powoda zostało zakwalifikowane jako przestępstwo przewidziane w art. 279 § 1 k.k. W trakcie dochodzenia dokonano przeglądu monitoringu, ustalając, że teren parkingu, gdzie stał zaparkowany samochód, obejmuje jedna kamera obrotowa, która o godz. 17:39:46 zarejestrowała samochód odpowiadający swym wyglądem marce skradzionego pojazdu; kamera nie zarejestrowała, kto przyjechał

samochodem i gdzie się udał po jego zamarkowaniu; o godz. 17:57:45 samochodu nie było już na parkingu. Kamera nie zarejestrowała momentu odjazdu samochodu lub ewentualnych sprawców kradzieży. Żona A. G. – D. G. przesłuchiwana w charakterze świadka, zeznała, że A. G. dwukrotnie przeparkowywał samochód zanim udał się z nią do sklepu; w pobliżu kręcił się młody mężczyzna, który wówczas nie wzbudził w niej żadnych podejrzeń. A. G. przesłuchiwany w charakterze świadka, w nawiązaniu do złożonego zawiadomienia o przestępstwie, dodał, że kiedy przeparkowywał samochód, odniósł wrażenie, iż młody mężczyzna cały czas go obserwuje i chce zajrzeć do samochodu; jednak nie zwracał na niego szczególnej uwagi. Nie zorientował się, że ktoś wyciągnął mu kluczyki z kieszeni kurtki, nie wie, w którym momencie mogło to nastąpić. Z kamer monitoringu obejmujących swoim zasięgiem wejście do centrum handlowego wynika, że D. G. weszła do sklepu o godz. 17:45:54, o godz. 17:46:55 do sklepu wszedł A. G.; o godz. 18:26:44 kamera zarejestrowała moment wyjścia poszkodowanego wraz z żoną z (...); nie zarejestrowano, aby ktokolwiek próbował dokonać kradzieży kluczyków z kieszeni kurtki.

Dowód: zawiadomienie o wszczęciu postępowania k. 21, postanowienie o umorzeniu dochodzenia k. 22, notatka urzędowa k. 16 dołączonych akt dochodzenia, protokół przesłuchania świadka k. 24 – 25 dołączonych akt dochodzenia, protokół przesłuchania świadka k. 26 – 26 verte dołączonych akt dochodzenia, notatka urzędowa k. 28 dołączonych akt dochodzenia.

W dniu 17 stycznia 2011 roku powód zgłosił pozwanemu fakt dokonania kradzieży samochodu. Wraz ze zgłoszeniem kradzieży, pozwanemu zostały przekazane kluczyki do pojazdu – dwa kluczyki do stacyjki i do drzwi oraz jeden pilot do alarmu. W druku zgłoszenia szkody zamieszczona została informacja, że do skradzionego pojazdu przyporządkowanych było trzy komplety kluczy.

Dowód: zgłoszenie kradzieży pojazdu k. 90 – 94, ekspertyza kryminalistyczna k. 95 – 103.

Decyzją z 5 maja 2011 roku Starosty (...) skradziony pojazd został wyrejestrowany.

Dowód: decyzja nr (...) k. 18.

Decyzją z 6 maja 2011 roku powód odmówił wypłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia, powołując się na § 10 ust. 2 pkt 3d OWU, § 44 ust. 2 OWU oraz § 48 ust. 3 OWU, tj. nie przedłożenie wszystkich wymaganych dokumentów, w tym postanowienia o umorzeniu dochodzenia, decyzji o wyrejestrowaniu pojazdu, dowodu rejestracyjnego, karty pojazdu, cesji praw własności do utraconego pojazdu, książki serwisowej, faktury zakupu pojazdu oraz dokumentów potwierdzających użytkowanie pojazdu.

Dowód: decyzja k. 25 – 26.

Pismem z 9 maja 2011 roku powód przesłał pozwanemu żądane dokumenty, tj. postanowienie o umorzeniu dochodzenia, decyzję o wyrejestrowaniu pojazdu, dyspozycję wskazującą odbiorcę odszkodowania, cesję praw własności utraconego pojazdu, kopię faktury zakupu oraz kopię odpisu z KRS.

Dowód: pismo z 9 maja 2011 roku k. 27 – 32.

Decyzją z 18 lipca 2011 roku pozwany ponownie odmówił wypłaty odszkodowania, powołując się na § 10 ust. 2 pkt 3d ogólnych warunków ubezpieczenia, tj. niezłożenia wszystkich kompletów kluczy do pojazdu i w związku z tym niezakwalifikowania kradzieży z 20 grudnia 2010 roku jako rozboju w rozumieniu art. 280 § 1 k.k.

Dowód: decyzja z 18 lipca 2011 roku k. 33 – 34.

W piśmie z 27 lipca 2011 roku powód poinformował pozwanego, że od dnia zakupu posiadał tylko dwa komplety kluczyków do samochodu, jeden komplet został skradziony, drugi został przekazany pozwanemu. W odpowiedzi na złożone odwołanie, pozwany w piśmie z 5 września 2011 roku podtrzymał decyzję o odmowie wypłaty odszkodowania, podnosząc, że oświadczenie zawarte w piśmie z 27 lipca 2011 roku stoi w sprzeczności z dokumentacją szkodową, nie dopełniono obowiązków wynikających z § 38 ust. 2 i 4 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco; ponadto powołał

się na § 10 ust. 3 i § 3 pkt 17 ogólnych warunków ubezpieczenia. Wskazano, że podczas trwania umowy dorobiony został dodatkowy komplet kluczy, o czym pozwany nie został powiadomiony. Ilość posiadanych kluczy do pojazdu, ich pochodzenie oraz zabezpieczenie przed dostępem osób niepowołanych są istotnymi okolicznościami mającymi wpływ na ryzyko ubezpieczeniowe. Ponadto nie przedstawiono dokumentacji potwierdzającej montaż oraz sprawność urządzeń zabezpieczających przed kradzieżą. Nie udowodniono, że w chwili kradzieży pojazd był zabezpieczony w określony w umowie sposób.

Dowód: pismo powoda z 27 lipca 2011 roku k. 35, pismo pozwanego z 5 września 2011 roku k. 36 – 37.

W dalszej korespondencji między stronami powód utrzymywał, że od dnia zakupu pojazdu do dnia jego kradzieży, w posiadaniu powoda były dwa komplety kluczyków, w zgłoszeniu kradzieży została mylnie wpisana ilość kluczyków.

Dowód: pismo powoda z 16 września 2011 roku k. 39.

Pismem z 30 stycznia 2012 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania. W piśmie z 3 kwietnia 2012 roku pozwany poinformował powoda, że ostateczne rozstrzygnięcie odpowiedzialności za powstałą szkodę uzależnia od przekazania pierwotnej faktury zakupu pojazdu od dealera, przekazania dokumentów montażu instalacji alarmowej, wyjaśnień dealera co do ilości przekazanych kluczyków wraz z opisem ich zastosowania oraz wyjaśnienia rozbieżności co do ilości zdanych kluczyków. Wraz z pismem z 18 lipca 2012 roku powód przedłożył dokument zakupu pojazdu wraz z tłumaczeniem poświadczonym z języka niemieckiego, oświadczenia dealera o ilości przekazanych kluczyków do pojazdu, oświadczenie M. G. o montażu alarmu (...) wraz z dodatkowym odcięciem układu zapłonowego. Powód wyjaśnił jednocześnie, że pozwanemu zostały przekazane wszystkie klucze będące w posiadaniu powoda, w ilości nie mniejszej niż podana we wniosku ubezpieczeniowym.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 42, dowód nadania k. 43, potwierdzenie odbioru k. 44, pismo pozwanego k. 45 – 46, pismo powoda z 18 lipca 2012 roku k. 48 – 49, potwierdzenie nadania i odbioru k. 50, faktura za transport wraz z tłumaczeniem z języka niemieckiego k. 51 i k. 52, zamówienie pojazdu z tłumaczeniem z języka niemieckiego k. 53 i k. 54, faktura za montaż tuningu chipowego wraz z tłumaczeniem z języka niemieckiego k. 55 i k. 56, pismo wyjaśniające dealera wraz z tłumaczeniem z języka niemieckiego k. 57 i k. 58, oświadczenie k. 59.

Zdane przez powoda kluczyki były oryginalnymi kluczykami z wyposażenia samochodu marki M. (...) model z 2007 roku. Dorobiono komplet kluczy, o czym nie poinformowano pozwanego.

Dowód: ekspertyza kryminalistyczna k. 95 – 103, zeznania powoda k. 534 – 535.

Wartość rynkowa skradzionego samochodu na grudzień 2010 roku wynosiła 69.260 zł.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów samochodowych mgr inż. M. M. z 17 czerwca 2013 roku k. 413 – 418, opinia uzupełniająca k. 494 – 497, k. 510 – 511.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, których autentyczność nie budziła wątpliwości, opinii biegłego, zeznań powoda oraz zeznań świadków, uznając je za wiarygodne w zakresie zgodnym z dokonanyimi ustaleniami. Zawarcie oraz treść umowy ubezpieczenia, a także fakt kradzieży pojazdu w okresie objętym ubezpieczeniem, były okolicznościami bezspornymi. Pozwany nie kwestionował okoliczności, w jakich doszło do kradzieży samochodu powoda.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W myśl art. 805 § 2 pkt 1 k.c., świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie: przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Bezspornym jest, że pojazd należący do powoda – M. (...) o nr rejestracyjnym (...) był objęty

ubezpieczeniem od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia, tzw. autocasco (AC) u pozwanego. Integralną częścią umowy stanowiły OWU. W dniu 20 grudnia 2010 roku doszło do kradzieży przedmiotowego pojazdu. Okoliczności kradzieży nie były kwestionowane przez pozwanego. Po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym pozwany odmówił wypłaty odszkodowania, powołując się na § 10 ust. 2 pkt 3 lit. c OWU, zgodnie z którym (...) nie odpowiada za szkody powstałe wskutek kradzieży pojazdu lub jego części, jeżeli klucze nie były należycie zabezpieczone poza pojazdem, chyba że pojazd został utracony w wyniku rozboju oraz § 10 ust. 2 pkt 3 lit. d OWU, zgodnie z którym (...) nie odpowiada za szkody powstałe wskutek kradzieży pojazdu, jeżeli poszkodowany nie przedłoży (...) wszystkich kluczy służących do otwarcia pojazdu, chyba że pojazd został utracony wskutek rozboju. Bezsporne jest również, że powód wszystkich kompletów kluczy nie posiada, gdyż jeden komplet kluczy utracił. We wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia powód wskazał, iż dysponuje dwoma kompletami kluczy. Zgłaszając szkodę podał, że do samochodu były dołączone trzy komplety kluczy, a on dysponuje dwoma kompletami kluczy. Jeden komplet kluczy został dorobiony, o czym nie zawiadomiono pozwanego, co stanowiło naruszenie § 38 oraz § 43 ust. 1 pkt 5 OWU. Zgodnie z OWU ubezpieczyciel odpowiadałby w razie utraty pojazdu przez ubezpieczającego w wyniku rozboju, wówczas nie miałyby znaczenia to, czy powód przedłożył ubezpieczycielowi komplet kluczy. Rozbój jest kwalifikowanym typem kradzieży. Czynność wykonawcza polega na dokonaniu kradzieży przy lub po zastosowaniu przemocy wobec osoby, groźby jej natychmiastowego użycia albo z doprowadzeniem człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności – art. 280 k.k. Nie ma wątpliwości, że ani pojazd, ani kluczyki do pojazdu, nie zostały utracone wskutek rozboju.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do tego, czy utrata pojazdu przez powoda nastąpiła w okolicznościach uzasadniających wyłączenie odpowiedzialności ubezpieczyciela. Zakres ochrony ubezpieczeniowej określają Ogólne Warunki Ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (autocasco) należących do klientów indywidualnych oraz małych i średnich przedsiębiorstw, wiążące powoda z mocy art. 384 § 1 k.c. W § 10 OWU określono jednoznacznie sytuacje, w których wyłącza się szkodę spod ochrony ubezpieczeniowej, a zatem sytuacje, w których towarzystwo ubezpieczeń odmawia wypłaty odszkodowania. Są to m.in. szkody powstałe wskutek kradzieży pojazdu w przypadku nie zabezpieczenia kluczyków lub dokumentów pojazdu z należytą starannością poza pojazdem, chyba że został on utracony wskutek rozboju (§ 10 ust. 2 pkt 3 lit. c); ponad to pozwany uzależnił wypłatę odszkodowania od przedstawienia mu kompletu kluczyków pojazdu (10 ust. 2 pkt 3 lit. d). Zapisy te stanowią uzasadniony przejaw chęci ochrony pozycji ubezpieczyciela przed narażeniem go na konieczność wypłaty odszkodowania w sytuacjach, w których ubezpieczony, przez niezachowanie aktów należytej staranności w zakresie ochrony ubezpieczonego mienia, swoim własnym działaniem doprowadza lub ułatwia zaistnienie zdarzenia objętego ryzykiem ubezpieczeniowym, które nie zaistniałoby, gdyby aktów staranności dopełnił. Pojęcie „przekazanie kompletu kluczyków” oznacza wydanie wszystkich kluczyków do samochodu – zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 stycznia 2007 r., VI ACa 874/06, Apel.-W-wa 2008/1/69. Wskazać jednocześnie należy, że naruszenie obowiązków wynikających z OWU nie może stanowić wystarczającej podstawy do odmowy wypłaty odszkodowania ze strony ubezpieczyciela, jeżeli niewykonanie przez ubezpieczającego któregoś z obowiązków określonych w OWU nie stanowi jednocześnie z jego strony rażącego niedbalstwa – zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2009 r., V CSK 291/08, LEX nr 484739. Zgodnie bowiem z art. 827 § 1 k.c., ubezpieczyciel jest wolny od odpowiedzialności, jeżeli ubezpieczający wyrządził szkodę umyślnie; w razie rażącego niedbalstwa odszkodowanie nie należy się, chyba że umowa lub ogólne warunki ubezpieczenia stanowią inaczej lub zapłata odszkodowania odpowiada w danych okolicznościach względem słuszności. Pojęcie „rażącego niedbalstwa” nie jest ustawowo zdefiniowane. Wskazuje się, że „rażące niedbalstwo” to coś więcej niż brak zachowania zwykłej staranności w działaniu. Wykładnia tego pojęcia powinna zatem uwzględniać kwalifikowaną postać braku zwykłej lub podwyższonej staranności w przewidywaniu skutków działania. Chodzi tu o takie zachowanie, które graniczy z umyślnością. Ocenę zaś, czy konkretne zachowanie poszkodowanego cechuje rażące niedbalstwo, odnosić należy do okoliczności konkretnej sprawy. Ocena, czy zachodzi wypadek rażącego niedbalstwa w rozumieniu art. 827 § 1 k.c., a także w rozumieniu postanowień ogólnych warunków umów wiążących strony stosunku ubezpieczenia, wymaga uwzględnienia obiektywnego stanu zagrożenia oraz kwalifikowanej postaci braku zwykłej staranności w przewidywaniu skutków, a więc uwzględnienia staranności wymaganej od działającej osoby, przedmiotu, którego działanie dotyczy oraz okoliczności, w których doszło do zaniechania pożądanego zachowań z jej strony. Rażące niedbalstwo, o którym stanowi art. 827 § 1 k.c., można więc przypisać w wypadku przekroczenia podstawowych,

elementarnych zasad staranności, które są oczywiste dla większości rozsądnie myślących ludzi. O niedbalstwie należy mówić zarówno wtedy, gdy sprawca przewiduje ewentualność niekorzystnego skutku, ale jednocześnie – mimo, że brak do tego podstaw – uważa, że skutek ten nie wystąpi, jak również wtedy, gdy sprawca nie bierze w rachubę możliwości powstania niekorzystnego skutku, choć powinien był to uczynić – zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2007 r., II CSK 170/07, LEX nr 465906.

W świetle powyższych rozważań uznać należy, że okoliczności utraty samochodu przez powoda mają podstawowe znaczenie dla oceny zasadności jego roszczenia wobec ubezpieczyciela. Samochód został skradziony spod centrum handlowego, bez pokonywania jakichkolwiek zabezpieczeń, w jakie wyposażony był pojazd. Przewodniczący/przewodniczy weszli bowiem w posiadanie kluczyków oraz pilota do autoalarmu. Obowiązkiem ubezpieczonego w przypadku opuszczenia samochodu było zabezpieczenie z należytą starannością poza pojazdem jego dokumentów, kluczyków i sterowników, umożliwiających jego uruchomienie. W ocenie Sądu działanie A. G. poprzedzające kradzież samochodu nosiło znamiona rażącego niedbalstwa. Schowanie kluczyków do zewnętrznej kieszeni kurtki i udanie się na przedświąteczne zakupy do galerii handlowej nie dawało podstaw do uznania, że są one bezpieczne. Udając się w miejsce publiczne, jakim jest galeria handlowa, A. G. powinien był szczególnie zadbać o zabezpieczenie kluczyków do pojazdu. Każdego dnia ofiarami kieszonkowców padają klienci galerii handlowych, targowisk, sklepów, a także pasażerowie korzystający ze środków komunikacji miejskiej. Grupy kieszonkowców działają na terenie centrów handlowych wiedząc, że pokrzywdzony zajęty zakupami nie zwróci uwagi na fakt utraty portfela, pieniędzy czy właśnie kluczyków do samochodu. W okresie przedświątecznym kradzieży jest szczególnie dużo – sprzyja im większy niż zwykle tłok w sklepach, tramwajach i autobusach. Złodzieje działają, gdy tylko nadarzy się okazja, a może nią być wystający z kieszeni portfel lub rozpięta torebka. Dlatego wartościowe przedmioty powinno nosić się przy sobie w miejscu trudno dostępnym lub mało widocznym; w wewnętrznej kieszeni kurtki lub marynarki, w przedniej kieszeni spodni. Te podstawowe, elementarne zasady bezpieczeństwa są łatwo dostępne i powszechnie stosowane. A. G. nie przedsięwziął tych środków zapobiegawczych. Przesłuchiwany w charakterze świadka zeznał, że schował kluczyki do kieszeni kurtki odruchowo, zawsze tak robił. Z tego wynika, że nie zastanawiał się, czy kluczyki są należycie zabezpieczone. Chowając kluczyki do zewnętrznej kieszeni kurtki, A. G. naraził się nie tylko na ich kradzież, ale i zgubienie. Zauważyć należy, że A. G. nie był właścicielem skradzionego pojazdu, pojazd przedstawiał dużą wartość, tym bardziej powinien podjąć stosowne środki zapobiegawcze. Udając się w miejsce, gdzie jest duży ruch ludzi, powinien bezwzględnie sprawdzić, czy kluczyki nie znajdują się w tylnej kieszeni spodni, bądź w zewnętrznej kieszeni kurtki. Często się zdarza, że zanim złodziej przystąpi do „akcji”, przez dłuższy czas obserwuje swoją „ofiarę”. A. G. zlekceważył fakt, że jest obserwowany przez kręcącego się na parkingu młodego mężczyznę. Zachowanie tego mężczyzny zwróciło uwagę nie tylko A. G., ale i jego żony D. G.. Okoliczność ta winna wzmocnić ostrożność w obchodzeniu się z kluczykami od pojazdu. Brak elementarnej dbałości w zabezpieczeniu kluczyków do samochodu spowodował skutek, który kierowca mógł i powinien przewidzieć. Nie dołożono wymaganej staranności w ochronie przed kradzieżą samochodu, a wręcz ułatwiono dokonanie kradzieży, jednocześnie utrudniając skuteczne poszukiwanie i odzyskanie samochodu. Ubezpieczony nie dopełnił tym samym postanowień zawartych w o.w.u., z których jednoznacznie wynika wyłączenie z ochrony ubezpieczeniowej szkód powstałych między innymi wskutek kradzieży pojazdu w przypadku nie zabezpieczenia kluczyków lub dokumentów pojazdu z należytą starannością poza pojazdem. Zastosowany przez A. G. sposób zabezpieczenia kluczyków poza pojazdem był rażąco niedbały, zważywszy na współczesne realia społeczne i na doświadczenie życiowe. W sprawie zaistniała zatem okoliczność zwalniająca pozwanego od odpowiedzialności za kradzież pojazdu powoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd powództwo oddalił. O kosztach procesu orzeczono stosownie do wyniku sporu w trybie art. 98 k.p.c. Na koszty procesu złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego, obliczone na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490) oraz pokryte przez pozwanego koszty wynagrodzenia biegłego.